

ແບວໂນັບກາຣປະກອບຊູຮກຈົກຈ່ວມທຸນ ໃນເອເຊີຍຕະວັນອອກເຈີຍໄດ້

ສຽງເລີຣີນີ້ ວົງຄໍ້ຈະອຸ່ນ

ກຸມືກາຄເອເຊີຍຕະວັນອອກເຈີຍໄດ້ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ
ປະເທດ 10 ປະເທດ ຂຶ້ມ ມາເລເຊີຍ ອິນໂດນີເຊີຍ ສິນຄ-
ໂປຣ ພິລີປິນສ ບຽນໃນ ເວີດນາມ ເມີນມາຮ ສາຮາຣນວັງ
ປະຊົມໄຫຍປະຊາຊນລາວ ກັມພູ່ຈາ ແລະ ຖາຍ ເປັນ
ກຸມປະເທດທີ່ມີອັດຮາກເຈົ້າເຕີບໂດທາງເຕຣະຫຼັກຈິງສູງ
ເນື່ອງຈາກໄດ້ຜ່ານຍຸດສົງຄຣາມທີ່ມີຄວາມນັດແຍ້ງທາງລັກທີ

ມາສູ່ຍຸດທີ່ຈະອູ່ງວ່າມັກນັດໄດ້ຢ່າງສັນຕິ ແລະມີແນວທາງການ
ເປີດປະເທດສູ່ຮະບນເສີມຮະບນການຄ້າສາກລຂອງໂລກ
ນາກຝົ້ນ ນອກຈາກນັນ ປະເທດຕ່າງໆ ໃນເອເຊີຍຕະວັນ
ອອກເຈີຍໄດ້ໄດ້ມີກາຣວົມກຸມກັນຢ່າງເໜີຍແນ່ນມາກຝົ້ນ
ນັບຕັ້ງແຕ່ກາຣເພີ່ມສາມາຊົກຂອງກຸມປະເທດອາເຊີຍຈາກ
7 ປະເທດ (ມາເລເຊີຍ ອິນໂດນີເຊີຍ ສິນຄໂປຣ ບຽນ ພ-

ลินปีนส์ เว็บด้าน แล้วไทย) เป็น 10 ประเทศ โดยได้มีการรับสารณรัฐประชาริบไทยประชาชนลาวและเมียนมาร์เข้าร่วมเป็นสมาชิก และกำลังอยู่ระหว่างการพิจารณาตั้งกัมพูชาเข้าร่วมเป็นสมาชิก นอกจากนี้ยังมีการรวมกลุ่มในลักษณะความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ค่าฯ ได้แก่ ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ 6 ประเทศส่วนแม่น้ำโขง ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในลักษณะสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ เช่น ระหว่างสิงคโปร์-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย สามเหลี่ยมเศรษฐกิจระหว่างอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย รวมทั้งที่จะเริ่มมีความร่วมมือในลักษณะอนุภิวัติ เช่น กลุ่มอนุภิวัติ บังกลาเทศ-อินเดีย-ศรีลังกา-ไทย

บทบาทของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในสังคมโลก

เมื่อพิจารณาศักยภาพและโอกาสต่างๆ ของภูมิภาคแล้ว เห็นว่าภูมิภาคนี้่าจะมีบทบาทที่สำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมโลก 5 เรื่อง คือ

1. เป็นฐานการผลิตด้านการเกษตร อาหาร และอุตสาหกรรมการเกษตร

เนื่องจากภูมิภาคนี้มีพื้นฐานด้านเกษตรมาแต่ดั้งเดิม และมีความอุดมสมบูรณ์ ทั้งสภาพภูมิอากาศ น้ำ และดินที่เหมาะสมกับการเกษตร เป็นแหล่งที่ผลิตอาหาร เลี้ยงประชากรโลกที่สำคัญแหล่งหนึ่ง ซึ่งจะเกี่ยวโยงไปถึงการทำอุตสาหกรรมการเกษตรที่ต้องเนื่องด้วย

2. เป็นแหล่งวัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติ

ภูมิภาคนี้มีแหล่งวัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติที่ยังไม่ได้ถูกน้ำไปใช้อยู่มาก โดยเฉพาะในประเทศไทยที่เริ่มมีการเปิดประเทศ โดยควรพิจารณาทำวัตถุดิบและทรัพยากรธรรมชาติเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์เพื่อการพัฒนาภูมิภาคนี้ให้เข้มแข็งมากขึ้น รวมทั้งนำส่วนที่เหลือส่งออกไปยังส่วนอื่นของโลก ทั้งนี้ ต้องให้ความสำคัญกับการจัดการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า และก่อให้เกิดประโยชน์ในระยะยาว

3. เป็นแหล่งการลงทุนอุตสาหกรรมที่ได้เปรียบด้านปัจจัยแรงงานและที่ดินโดยไม่ต้องเสียแฉล้ม

โอกาสในการลงทุนด้านอุตสาหกรรมในภูมิภาคนี้มีสูง เพราะยังต้องมีการพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ เพื่อให้เกิดความกินตือญตื่องประชากร ด้านปัจจัยแรงงานนี้ มีค่าแรงที่ไม่สูงมาก รวมทั้งที่ดินก็ยังมีมากและราคาไม่สูงเมื่อเทียบกับภูมิภาคอื่น จึงมีโอกาสสดใสริบะ มีการลงทุนจากที่อื่นๆ อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมที่จะเข้ามาลงทุนก็ควรดูประเดิมที่ต้องรักษาสภาพแวดล้อมไว้ด้วย เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

4. เป็นประตูการค้าของเอเชีย และศูนย์กลางการขนส่งและบริการเชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่น

เมื่อดูด้านภูมิศาสตร์แล้ว ภูมิภาคนี้เป็นจุดกลางที่จะเชื่อมโยงระหว่างยุโรป เอเชียเหนือ และทวีปออสเตรเลีย ดังนั้นจึงเป็นจุดที่เหมาะสมที่จะเป็นศูนย์กลางด้านการขนส่งสินค้าผ่านไปยังที่ต่างๆ และมีความเกี่ยวข้องกับสาขาการให้บริการต่างๆ เช่น โอกาสที่จะเป็นศูนย์กลางทางการเงิน

5. เป็นแหล่งสืบทอดอารยธรรมที่มีความสมดุลระหว่างมนุษย์ วัฒนธรรม ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

ในการพัฒนาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้มีอารยธรรมและวัฒนธรรมที่เก่าแก่สืบทอดมาเป็นเวลานาน ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยังไม่ถูกทำลายไปมาก ยังมีโอกาสและสามารถที่จะพัฒนาในแนวทางที่ให้มีความสมดุลระหว่างชีวิตความเป็นอยู่ของคนในภูมิภาคกับสภาพแวดล้อมและธรรมชาติในลักษณะการพัฒนาที่ยั่งยืนได้

จากบทบาทของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีโอกาสจะเป็นได้ดังที่กล่าวข้างต้น ทำให้เห็นว่าภูมิภาคนี้มีศักยภาพในการพัฒนาสูง สามารถพิจารณากำหนดเป็นแผนพัฒนาประเทศทั้งในรูปแบบของกลุ่มประเทศและในแต่ละประเทศให้สอดคล้องกับบทบาทและโอกาสที่มี ยังจะนำไปสู่การสร้างโครงสร้างและการแผน

งานลงทุนอีกมากนาย ซึ่งโครงการต่างๆ เหล่านั้น สำพั่งแต่ละประเทศจะไม่สามารถลงทุนเองได้ดีเท่าที่ควร ดังนั้น โอกาสที่จะมีการร่วมลงทุนจากต่างประเทศทั้ง จากประเทศในภูมิภาคและนอกภูมิภาคจึงมีมาก และ เป็นวิธีการที่มีความจำเป็นสำหรับประเทศต่างๆ ในภูมิภาคนี้อีกทางหนึ่งด้วย

โอกาสในการประกอบธุรกิจร่วมทุน

การกำหนดแนวทางพัฒนาและกำหนดแนวทาง โครงการของแต่ละประเทศในภูมิภาคนี้ ปัจจุบันมีการ กำหนดอยู่ 3-4 ลักษณะดังนี้

1. กำหนดแนวทางพัฒนาในลักษณะวิสัย ทัศน์ของประเทศ

เช่น วิสัยทัศน์ปี 2020 ซึ่งมีบางประเทศได้กำหนดขึ้นไว้ และนำไปสู่การกำหนดแผนงานโครงการที่ จะพัฒนาให้สนองตอบวิสัยทัศน์นั้น ๆ ต่อไป

2. กำหนดแนวทางพัฒนาประเทศในลักษณะ แผนพัฒนา

ได้แก่ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ช่วงละ 5 ปีของประเทศไทย ซึ่งมีลักษณะเป็นแผนชั้นนำ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปจัดทำเป็นแผนปฏิบัติ การที่ระบุแผนงานโครงการลงทุนที่ชัดเจนต่อไป นอกจากนั้น บางประเทศก็มีแผนที่กำหนดแผนงานโครงการ อย่างชัดเจน

3. กำหนดแนวทางการพัฒนาจากการพัฒนา ความร่วมมือระหว่างกลุ่มประเทศในภูมิภาค

โดยมีการดำเนินการพัฒนาความร่วมมือทาง เศรษฐกิจระหว่างกลุ่มประเทศต่างๆ เช่น ความร่วมมือ ทางเศรษฐกิจในกลุ่มภูมิภาคคุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion Cooperation : GMS) ระหว่าง 6 ประเทศในคุ่มแม่น้ำโขง คือ ไทย ลาว กัมพูชา เวียดนาม เมียนมาร์ และจีนตอนใต้ (ยูนนาน) ความร่วมมือ ทางเศรษฐกิจสามฝ่าย ระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth

Triangle : IMT-GT) เป็นต้น จากแนวทางความร่วม มือที่เกิดขึ้นนี้ ก็มีการกำหนดแผนงานโครงการที่จะได้มีการพัฒนาภายในแต่ละประเทศ และพัฒนาร่วมกัน เพื่อเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงต้นของความร่วมมือนั้น การพัฒนาโครงการด้าน โครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน ไฟฟ้า และรถไฟ จะมีลำดับ ความสำคัญสูง

4. นโยบายให้ออกชนเข้ามามีบทบาทในกิจกรรมของรัฐมากขึ้น

ประเทศในภูมิภาคให้ความสำคัญกับการมีส่วน ร่วมของภาคเอกชนในกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ ของ รัฐมากขึ้น เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพและขีดความ สามารถในการลงทุนและดำเนินการ ทำให้สามารถ ขยายการพัฒนาในแต่ละประเทศได้อย่างกว้างขวางและ รวดเร็วมากขึ้น โอกาสการร่วมลงทุนจากภาคเอกชน ทั้งจากในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กันเอง และจากต่างประเทศในภูมิภาคอื่นจึงเปิดกว้าง และมี การแข่งขันมากขึ้น

โอกาสการร่วมลงทุนจากความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคคุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (The Greater Mekong Subregion : GMS)

การพัฒนานี้เริ่มตั้งแต่ธนาคารพัฒนาเอเชีย (Asian Development Bank-ADB) ได้มีการศึกษา ความเป็นไปได้ของความร่วมมือเพื่อพัฒนา 6 ประเทศ ร่วมกัน ผลศึกษาเสร็จตั้งแต่ปี 2536 โดยศึกษาถักย- กภาพของ 6 ประเทศ คือ กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ ไทย เวียดนาม และจีนตอนใต้ (ยูนนาน) ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ 2-3 ล้านตารางกิโลเมตร และมีประชากรประมาณ 230 ล้านคน ผลการศึกษาสรุปว่า สาขาที่มี โอกาสพัฒนาร่วมกันเพื่อยกระดับการพัฒนาและคุณภาพชีวิตของประเทศและคนในกลุ่ม 6 ประเทศนี้ มี 7 สาขาความร่วมมือ คือ

1. ด้านการขนส่ง ทั้งทางถนน รถไฟ การ

บิน และทางน้ำ มุ่งที่จะเชื่อมโยงโครงข่ายขนส่งอย่างทั่วถึงและสะดวก รวมทั้งมีการจัดลำดับความสำคัญ โครงการลงทุนต่างๆ เพื่อความเหมาะสมทางการเงิน

2. ด้านการสื่อสาร ทางทางติดต่อเชื่อมโยงด้าน การสื่อสารให้รวดเร็ว กระจายทั่วถึง และนำเทคโนโลยี สมัยใหม่มาใช้

3. ด้านการพัฒนาพลังงานโดยเฉพาะไฟฟ้า พัฒนาการใช้พลังงานร่วมกัน โดยในระยะต้นให้ความสำคัญกับการซื้อขายพลังงานในกลุ่ม GMS

4. ด้านสิ่งแวดล้อม เป็นเรื่องที่ต้องช่วยกันและ มีข้อตกลงร่วมกัน เพื่อรักษาสภาพแวดล้อมในภูมิภาค ให้ดี และลดการทำลายที่ก่อให้เกิดผลเสียในระยะยาว

5. ด้านทรัพยากรมนุษย์ ยกระดับความรู้ให้มี มาตรฐานสูงขึ้น โดยระยะแรกเน้นการฝึกอบรม ชี้ง ประเทศไทยมีบุคลากรสำคัญในด้านนี้

6. ด้านการค้า การลงทุน มุ่งขยายการค้าการลงทุนใน GMS โดยระยะแรกต้องวางแผนครอบคลุมให้ ชัดเจน มุ่งเจรจาหาข้อตกลงให้เกิดผล และผ่อนคลาย กฏระเบียบ ให้สามารถดำเนินการค้าการลงทุนได้สะดวก โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับชายแดนและการผ่านแดน

7. ด้านการท่องเที่ยว ส่งเสริมการท่องเที่ยว ร่วมกัน โดยเฉพาะด้านท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ภายใต้สาขาพัฒนาต่างๆ มีการเสนอแนะโครง การพัฒนาประมาณ 100 โครงการ ทั้งในระยะสั้นและ ระยะยาว ชี้งส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญๆ โดยเฉพาะถนนเชื่อมโยงระหว่างประเทศต่างๆ การพัฒนาเชื่อมพลังน้ำผลิตไฟฟ้า รวมทั้ง การปรับปรุงกฏระเบียบที่เกิดความสะดวกในการค้า และการลงทุนร่วมกัน โครงการเหล่านี้มีทั้งที่อยู่ในขั้น การศึกษาความเหมาะสม และขั้นดำเนินการลงทุน โดยมีโครงการที่ได้ดำเนินไปแล้ว เช่น การสร้างถนน เชื่อมโยงประเทศไทย ชี้งในส่วนของไทยได้ดำเนิน การพัฒนาถนนสู่ชายแดน ทั้งภาคเหนือ ภาคตะวันออก

และภาคตะวันออก ภาคใต้ ถนนที่ทำและจะทำใน ประเทศไทยสู่ชายแดนส่วนใหญ่จะมีมาตรฐาน 4 ช่อง จราจรเป็นอย่างน้อย ส่วนประเทศไทยอีกส่วน เช่น ในอินโดนีเซียได้พัฒนาทั้งระบบถนนและรถไฟที่มีความเร็วต่อ กับไทย และในเมียนมาร์ มีการปรับปรุงก่อสร้างถนน เชื่อมต่อชายแดนไทยด้วย เช่น ถนนสายเชียงราย-เชียงตุง-คุนming ซึ่งบริษัทของไทยได้เป็นผู้ดำเนินการ ก่อสร้างถนนส่วนที่อยู่ในเมียนมาร์ ทางภาคตะวันออก ได้มีการอนุมัติให้สร้างถนนเชื่อมโยง กรุงเทพฯ-พนมเปญ-โอมิสินห์ ซึ่งคาดว่าจะเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี 2541 เป็นต้นไป หากมีการสร้างโครงข่ายถนน รถไฟฟ้า เชื่อมโยงกันดีแล้ว คาดว่าจะมีการลงทุนค้าขายระหว่าง กันมากขึ้น โครงการด้านไฟฟ้านั้น มีการก่อสร้างไฟฟ้าจากพลังงานในประเทศไทย ชี้งไฟฟ้าส่วนใหญ่จะขาย ให้กับประเทศไทย เช่น โครงการน้ำเตียน-หินบุน กำลัง ผลิตรวมประมาณ 1,032 เมกะวัตต์ จะแล้วเสร็จปี 2545 รวมทั้งโครงการลิกไนต์หงสา กำลังผลิต 608 เมกะวัตต์ จะแล้วเสร็จระยะแรกในปี 2544 และระยะที่ 2 ในปี 2545 เป็นต้น และยังมีโครงการอื่นๆ ที่ สำคัญอีกมาก เช่น ด้านสื่อสารมีโครงการเคเบิลไฮเวย์ เชื่อมโยงทุกประเทศในกลุ่มนี้ การท่องเที่ยวที่เป็นการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และการพัฒนาประสิทธิภาพของ คนที่เน้นด้านการศึกษาและการฝึกอบรม เป็นต้น สิ่ง เหล่านี้ต้องใช้เงินลงทุนสูงและวิธีบริหารจัดการที่มี ประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก ดังนั้น โอกาสที่จะต้อง ระดมความร่วมมือจากทุกส่วนจะมีสูง และการร่วมลง ทุนในลักษณะต่างๆ จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน จึงพอ สรุปได้ว่า ตามแนวทางพัฒนาอุปกรณ์สื่อสารที่มี ประโยชน์ 6 ประเทกน์ เป็นโอกาสที่ดีในการจะมีการร่วมลงทุนเพื่อ ตอบสนองความต้องการของประชากรในภูมิภาคนี้ ชี้ง มี มากกว่า 230 ล้านคน ดังนั้น หากทำให้กลุ่มประเทศ เหล่านี้ชี้งมีความอุดมสมบูรณ์เป็นฐานการผลิตเชื่อม โยงกับภูมิภาคอื่นด้วยแล้ว ก็จะยิ่งเป็นการเปิดโอกาส การลงทุนจากแหล่งอื่นๆ มากยิ่งขึ้นด้วย

โอกาสการร่วมลงทุนจากการพัฒนาเศรษฐกิจ 3 ฝ่าย อินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย (Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle : IMT-GT)

ได้รับการตั้งแต่ปี 2536 ในพื้นที่เริ่มน้ำ ประมาณ 230,000 ตารางกิโลเมตร โดยประเทศไทย-อินโดนีเซียครอบคลุมพื้นที่ภาคเหนือของเกาะสุมาตรา ประเทศไทย-มาเลเซียครอบคลุมพื้นที่ 4 รัฐทางตะวันตกเฉียงเหนือ (เดลาห์ ปะลิส ปีนัง และเปรัก) และประเทศไทยครอบคลุมพื้นที่ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส และสตูล) ประชากรในพื้นที่ทั้งหมดมีประมาณ 20.5 ล้านคน โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกันเพื่อเพิ่มปริมาณการค้าและการลงทุนในพื้นที่ เพิ่มปริมาณการส่งออกจากพื้นที่ไปตลาดโลก และปรับปรุงฐานะความเป็นอยู่ของคนในพื้นที่ให้ดียิ่งขึ้น การพัฒนาความร่วมมือนี้จะใช้ภาคเอกชนเป็นกลไกนำ และมีภาครัฐเป็นผู้สนับสนุน โดยสาขาวร่วมมือมี 8 สาขา คือ

1. ด้านการคมนาคมขนส่ง เพื่อเชื่อมโยงถนน รถไฟ การขนส่งทางอากาศ และการขนส่งทางน้ำให้ดีขึ้น

2. การสื่อสารโทรคมนาคม พยายามจะกำหนดเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษด้านการสื่อสาร ซึ่งอยู่ระหว่างการศึกษารายละเอียดเพื่อหาแนวทางการดำเนินการ

3. ด้านพลังงาน มีเรื่องกําช น้ำมัน และไฟฟ้า โดยไฟฟ้าเน้นการให้เอกชนเข้ามาผลิตในลักษณะ Independent Power Producer (IPP)

4. ด้านการเกษตรและการประมง หาแนวทางให้เกิดความร่วมมือในการขยายการผลิตและการค้าขาย

5. ด้านอุตสาหกรรม ซึ่งรวมถึงการร่วมลงทุนและการพัฒนาเขตอุตสาหกรรมร่วมกัน

6. ด้านการท่องเที่ยว ให้ความสำคัญกับการ

ส่งเสริมการท่องเที่ยวร่วมกัน

7. ด้านการค้า การลงทุน และการเงิน ซึ่งเน้นการผ่อนคลายกฎระเบียบระหว่างกัน

8. การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการเคลื่อนย้ายแรงงาน มุ่งการเพิ่มคุณภาพของแรงงาน การใช้แรงงานภายในกลุ่มร่วมกัน รวมทั้งวางแผนกิจการปฏิบัติให้ชัดเจนและเป็นที่ยอมรับ

ภายใต้สาขาวร่วมมือต่างๆ มีโครงการที่เสนอดำเนินการประมาณ 97 โครงการ อย่างไรก็ตาม โครงการส่วนใหญ่ดำเนินการไปได้น้อยมาก เพราะต้องมีการพิจารณารายละเอียดของโครงการอีกมาก รวมทั้งในแต่ละประเทศจะมีกฎระเบียบและขั้นตอนในการพิจารณาโครงการที่แตกต่างกัน โดยมีโครงการที่ได้ดำเนินการแล้ว เช่น ด้านการท่องเที่ยวที่สนับสนุนด้านการตลาดร่วมกัน และการจัดตั้ง Inland Container Depot (ICD) ที่อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นการร่วมลงทุนระหว่างไทยกับมาเลเซีย อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญคือกฎระเบียบของประเทศสมาชิกที่ยังไม่ส่งเสริมความร่วมมือเท่าที่ควร ซึ่งจะต้องมีการเจรจาตกลงกันต่อไป โดยโครงการใหญ่ๆ ที่จะเกิดขึ้นยังมีอีกมาก และหากมีการผลักดันให้เกิดความร่วมมืออย่างจริงจัง โครงการเหล่านี้จะสามารถเกิดขึ้นได้ เช่น การสร้างสะพานเศรษฐกิจไทย-มาเลเซีย จากจุดเดิมที่อยู่ทางใต้ของอ่าวไทยในจังหวัดสงขลาหรือปัตตานีไปยังท่าเรือปีนังของมาเลเซีย การพัฒนาพลังงานไฟฟ้าในอินโดนีเซียในรูปแบบ IPP และการค้าการลงทุนในอุตสาหกรรมต่างๆ เป็นต้น ซึ่งโครงการเหล่านี้จะต้องอาศัยการร่วมลงทุนจากทั้งสามประเทศ 3 ประเทศ และผู้ร่วมลงทุนจากประเทศอื่นๆ ด้วย

แนวโน้มการพัฒนาธุรกิจร่วมทุนในประเทศไทย

ประเทศไทยในระยะที่ผ่านมานั้น มีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูงโดยเฉลี่ยประมาณ 7%-8% ต่อปี แต่ยังมีปัญหาการกระจายความ

เจริญออกไปยังส่วนภูมิภาคเพื่อให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาอย่างไรก็ตาม ในระยะข้างหน้า แนวโน้มการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยจะมีโอกาสที่ดีอยู่มาก โดยการพัฒนาการร่วมลงทุนในประเทศไทยมีข้อดีและข้อจำกัดดังนี้

ข้อดีสนับสนุนการร่วมลงทุน

1. **ด้านภูมิศาสตร์ที่ตั้งของประเทศไทย** ประเทศไทยตั้งอยู่กึ่งกลางของกลุ่มประเทศอินโดจีน ซึ่งเป็นจุดที่สามารถสนับสนุนการเชื่อมโยงไปยังประเทศอื่นๆ ในกลุ่มนี้ นอกจากนั้นยังเป็นจุดกึ่งกลางระหว่างทวีปยุโรป เอเชียเหนือ และอเมริกาใต้ ทำให้มีโอกาสและศักยภาพที่จะพัฒนาด้านการขนส่งเชื่อมโยง โดยเฉพาะการขนส่งทางอากาศได้ดี รวมทั้งเป็นจุดที่สามารถพัฒนาให้มีฐานการผลิตสินค้าทั้งด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และบริการอื่นๆ เพื่อป้อนตลาด และเป็นจุดผ่านไปยังประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคได้

2. **นโยบายเศรษฐกิจของไทยยึดแนวทางเสรีมายโดยตลอด** ทำให้มีความคล่องตัวในการประกอบการค้าการลงทุน รวมทั้งให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างจริงจัง นอกจากนั้นนโยบายของทุกรัฐบาลได้ส่งเสริมนบทบาทภาคเอกชนให้เป็นกลไกที่สำคัญในการพัฒนาประเทศไทยโดยเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีบทบาททางการค้าการลงทุนในกิจการต่างๆ รวมทั้งกิจการของภาครัฐ ซึ่งที่ผ่านมาธุรกิจเอกชนได้สร้างกลไกความร่วมมือกับเอกชนอย่างเข้มแข็ง เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชน (กรอ.) ขึ้นในปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2524) และมีการดำเนินงานมานานถึงปัจจุบัน

3. **ประเทศไทยมีโอกาสในการขยายฐานการผลิตในภาคอุตสาหกรรม** ภาคการเกษตร และอุตสาหกรรมการเกษตร ทั้งในด้านปัจจัยพื้นที่ที่ยังมีอยู่มาก และในด้านปัจจัยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต โดยในที่นี้ควรให้ความสำคัญกับภาคการเกษตรและ

การแปรรูปสินค้าเกษตรเพื่อเป็นอาหาร ซึ่งประเทศไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญเพื่อเลี้ยงประชากรโลกแห่งหนึ่งในแหล่งผลิตอาหารของโลกที่ลดลงทุกขณะและเหลืออยู่เพียง 5-6 แหล่งเท่านั้น ดังนั้น หากให้ความสำคัญในด้านการผลิตอาหารเลี้ยงประชากรโลกอย่างจริงจังแล้ว ประเทศไทยจะมีโอกาสและข้อได้เปรียบอยู่มาก

4. **ลักษณะสังคมไทยเป็นสังคมที่เปิดกว้างและมีศักยภาพ** ทำให้มีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย และมีลักษณะอบอุ่นที่ทำให้ต่างชาติอย่างเช่น มาเยือนเยือนและร่วมกิจกรรมด้วย

ข้อจำกัดในการร่วมลงทุน

1. **การพัฒนายังไม่กระจายออกไปสู่ภูมิภาค** กระฉะกัดตัวอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ก่อให้เกิดปัญหาความแออัด โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ยังไม่เพียงพอและไม่กระจายไปสู่ภูมิภาคเท่าที่ควร ทำให้ยังมีความยากจนปรา古อยู่ โดยความแตกต่างระหว่างรายได้คนจนกับคนรวยเพิ่มมากขึ้นจาก 12.2 เท่าในปี 2531 เป็น 15.8 เท่าในปี 2535 และความแตกต่างระหว่างรายได้ของประชากรในกรุงเทพมหานครและภูมิภาคเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ โดยในปี 2534 ประชากรในกรุงเทพมหานครมีรายได้สูงกว่าประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 9.5 เท่า และเพิ่มขึ้นเป็น 11.9 เท่า ในปี 2537

2. **ระบบราชการยังไม่สามารถปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงที่มีขึ้นอย่างรวดเร็ว** รวมทั้งการที่เปลี่ยนรัฐบาลบ่อยครั้ง ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการดำเนินงาน ถึงแม้ว่านโยบายหลักๆ จะไม่เปลี่ยนแปลงก็ตาม

3. **ทรัพยากรธรรมชาติก็เป็นภาระที่ต้องรับมือ** มีปัจจัยทางเศรษฐกิจที่สำคัญทางด้านสิ่งแวดล้อมในระยะยาว เช่น การทำลายป่าไม้ เป็นต้น

4. **การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้มีความเป็นอยู่**

และมาตรฐานที่ดีเพิ่งจะได้รับการกล่าวถึงอย่างจริงจังในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ซึ่งต้องใช้เวลาพัฒนาอีกพอสมควร ทั้งนี้รวมถึงการเร่งรัดเสริมสร้างคุณภาพและประสิทธิภาพของบุคลากร นอกจากนั้นการพัฒนาฐานเทคโนโลยีในลักษณะการพึ่งพาตนเองยังมีอยู่น้อย จำเป็นต้องพัฒนาในเรื่องนี้อย่างจริงจังมากขึ้น

โอกาสการประกอบธุรกิจร่วมทุนในประเทศไทย ประเทศไทยมีแนวทางพัฒนาและแผนงานโครงสร้างพื้นฐานที่นำไปสู่โอกาสการร่วมลงทุนดังนี้

1. การพัฒนาประเทศไทยในเชิงพื้นที่

ในการพัฒนาเชิงพื้นที่นั้น โครงการต่างๆ ต้องมีความสอดคล้องสัมพันธ์กันทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม โครงสร้างพื้นฐาน สิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการ โดยมีพื้นที่ที่เป็นยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศไทย เช่น มีโอกาสที่จะพัฒนาให้เป็นฐานการผลิต การค้า และการบริการ ทั้งในระดับกลางและระดับนานาชาติ ได้แก่

1.1 พื้นที่ภาคมหานคร หมายรวมถึงพื้นที่ของกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกทั้งหมด ซึ่งในพื้นที่นี้มีโครงการลงทุนจำนวนมาก ทั้งด้านโครงสร้างพื้นฐานและด้านการผลิตต่างๆ โดยมีหลายโครงการที่กำลังอยู่ระหว่างการดำเนินการ ทั้งในลักษณะการร่วมลงทุน การให้สัมปทานเอกชน และการให้เอกชนลงทุนทั้งหมด โดยเฉพาะพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกซึ่งพัฒนามาแล้วมากกว่า 15 ปีในพื้นที่ 3 จังหวัด คือ ชลบุรี ฉะเชิงเทรา และระยอง มีการลงทุนก่อสร้างท่าเรือขึ้นที่แหลมฉบังและมาบตาพุด ไปแล้วในระยะแรก และมีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมและเขตอุตสาหกรรมประมาณ 15 แห่ง ซึ่งพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกมีการลงทุนไปแล้วทั้งสิ้นมากกว่า 425,000 ล้านบาท โดยภาคเอกชนลงทุนถึง 75% มีการสร้างงานมากกว่า 460,000 งาน และปัจจุบันประชากรในพื้นที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นมากกว่า 1 ล้านคน โดยการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกจะไป

หรือระยะที่ 2 นั้น จะมีการดำเนินการที่สำคัญ เช่น

- การขยายท่าเรือแหลมฉบัง ให้มีขีดความสามารถเพิ่มขึ้นอีก 3 เท่าตัว ทำให้สามารถรองรับสินค้าได้ถึง 8.5 ล้าน TEU ต่อปี ในปี พ.ศ. 2561 โดยเพิ่มขึ้นจากปัจจุบันที่สามารถรองรับสินค้าได้ 1.65 ล้าน TEU ต่อปี

- การขนส่งด้านถนนและรถไฟ จะขยายขีดความสามารถในการเชื่อมโยงกับพื้นที่ตอนในให้มากขึ้น เช่น ถนนเข้าสู่กรุงเทพมหานครจะมีทางเลือกมากขึ้น และมีมาตรฐานดีขึ้น ถนนสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะเชื่อมโยงกับจุดสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขงทั้งที่หนองคายและมุกดาหาร รวมทั้งถนนที่จะเชื่อมพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกกับพนมเปญและเวียดนามก่ออยู่ระหว่างดำเนินการในชั้นตอนต่างๆ ระบบรถไฟจะมีรถไฟฟ้าคูที่อำนวยความสะดวกในการเดินทางในการขนส่ง โดยเฉพาะการขนส่งสินค้า

- การขนส่งทางอากาศ เป็นเรื่องใหม่ในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกระยะที่ 2 ซึ่งพื้นที่ภาคมหานครจะมีท่าอากาศยานสากลกรุงเทพ แห่งที่ 2 (หนองจอก) จะแล้วเสร็จประมาณปี 2547 ส่วนในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกจะมีการพัฒนาสนามบินอู่ตะเภา โดยเริ่มจาก 2 โครงการสำคัญ คือ การพัฒนาสนามบินอู่ตะเภาให้เป็นศูนย์ขนส่งสินค้านานาชาติ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาแหล่งผลิตสินค้าจากที่ต่างๆ ในประเทศไทย และกระจายสินค้าออกทางอากาศไปยังตลาดต่างๆ ทั่วโลกในระยะเวลารวดเร็ว โดยคาดหมายว่าศูนย์ขนส่งสินค้านานาชาตินี้จะเริ่มให้บริการได้อย่างเต็มรูปแบบในอีก 2-3 ปีข้างหน้า โดยการลงทุนและดำเนินการจะให้ความสำคัญกับการร่วมลงทุนด้วย ส่วนโครงการที่ 2 จะพัฒนาสนามบินอู่ตะเภาให้เป็นศูนย์ซ่อมเครื่องบิน ลำตัวกว้าง ซึ่งจะเริ่มให้บริการซ่อมเครื่องบินได้ภายในสิ้นปี 2540 นี้ โครงการทั้งสองนี้จะเป็นโครงการที่สำคัญของประเทศไทยและพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกในการเพิ่มศักยภาพในการขนส่งทางทะเล (Seaborn)

ควบคู่ไปกับการขนส่งทางอากาศ (Airborn)

● การเพิ่มพื้นที่เขตอุดสาหกรรมที่ทันสมัย เน้นการให้ความสำคัญกับการเพิ่มพื้นที่เขตอุดสาหกรรม การผลิตต่างๆ โดยเฉพาะอุดสาหกรรมที่ทันสมัย เช่น อิเล็กทรอนิกส์ การประกอบรถยนต์ โทรคมนาคม และการเกษตรแปลงป่า เป็นต้น

● การพัฒนาสังคม เน้นเรื่องการพัฒนาเมืองที่น่าอยู่ การศึกษา และการยกระดับคุณภาพชีวิต

ดังนั้น การลงทุนจึงมีแนวโน้มขยายกว้างอย่างมาก ซึ่งมีทิศทางเปิดโอกาสให้มีการร่วมลงทุนจากทั้งในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านและต่างประเทศจากภูมิภาคอื่นๆ นอกเหนือจากภาคเอกชนของไทยเองแล้ว

1.2 พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่มีศักยภาพในการพัฒนาให้เป็นฐานการผลิตใหม่ และสะพานเศรษฐกิจเชื่อมโยงอ่าวไทยและทะเลอันดามัน ซึ่งพื้นที่นี้ได้มีการศึกษาความเป็นไปได้ไว้แล้ว การพัฒนาจะมีทำเรือน้ำลึก 2 แห่ง คือ ฝั่งอ่าวไทยที่อำเภอขนอม และฝั่งอันดามันที่พังงา ขณะนี้มีการก่อสร้างถนนเชื่อมโยงฝั่งทะเลทั้งสอง การพัฒนาระยะแรกจะอาศัยอุดสาหกรรมปิโตรเคมีและน้ำมันเป็นหลัก และนิคมอุดสาหกรรมสำหรับสินค้าอื่นๆ จะพัฒนาในระยะต่อไป โครงการนี้ในระยะยาวจะเป็นเรื่องที่สำคัญของประเทศไทยในการที่จะมีฐานการผลิตแห่งใหม่ และเปิดประดูกการค้าสู่เอเชียตะวันตก ผ่านอ่าวไทย สู่เอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ โดยการพัฒนานี้มีแนวทางให้ภาคเอกชนเข้ามีบทบาทด้วยตัวเอง และการร่วมลงทุนเป็นรูปแบบหนึ่งที่จะได้รับการพิจารณาให้ความสำคัญ

1.3 พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันตก เป็นพื้นที่ต่อเนื่องจากจังหวัดประจำวนคิริขันธ์ไปยังราชบุรีและกาญจนบุรีเพื่อเชื่อมโยงไปยังเมียนมา ซึ่งจะมีการนำก้าชธรรมชาติผ่านทางทวายมายังท่าวาชบุรีเพื่อใช้ในการผลิตไฟฟ้า โดยที่ประจำวนคิริขันธ์มีการทำเรือน้ำลึกของเอกชนดำเนินการอยู่ที่อำเภอบางสะพานซึ่งเป็นแหล่งน้ำลึก

มาก มีการดำเนินการอุดสาหกรรมเหล็ก และจะมีโรงไฟฟ้าถ่านหินนำเข้าเกิดขึ้นบริเวณนี้ โอกาสในการเชื่อมโยงพื้นที่จากชายฝั่งทะเลอ่าวไทยในจุดนี้กับฝั่งทะเลที่ทวายในเมียนมาที่มีศักยภาพอยู่มากพอสมควร ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับระยะเวลา ตลาด และกำลังการลงทุนเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม พื้นที่ทางฝั่งตะวันตกของไทยมีแนวโน้มการลงทุนและเป็นแหล่งอุดสาหกรรมอีกแห่งหนึ่งที่จะอาศัยการร่วมลงทุนเป็นกำลังสำคัญด้วย

1.4 การพัฒนาเมือง เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีแผนจะต้องดำเนินการ เช่น การพัฒนาศูนย์ราชการใหม่ซึ่งมีทิศทางออกไปทางตะวันออกของกรุงเทพมหานครในรัศมีไม่เกิน 100 กิโลเมตร พื้นที่ที่ได้เลือกไว้ในขณะนี้ สำหรับระยะยาวคือบริเวณจังหวัดนครนายก ซึ่งมีที่ดินของทางราชการอยู่ประมาณ 15,000 ไร่ อยู่ใกล้แหล่งน้ำที่จะมาเลี้ยงเมืองได้ดี มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกับกรุงเทพมหานครและพื้นที่ชายฝั่งทะเลเด่นชัด อยู่พอสมควร ซึ่งต้องวางแผนพัฒนาให้มีระบบที่ดีขึ้น เรื่องนี้อยู่ระหว่างการศึกษาความเหมาะสมในแต่ละมุมด้วย หากดำเนินการจะต้องมีโครงการในหลายด้านเป็นส่วนประกอบอีกมาก และจะต้องมีแนวทางการร่วมลงทุนทั้งในระยะกลางและระยะยาว นอกจากนี้ แนวทางการพัฒนาเมืองจะทำให้การพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ด้านบ้านและที่ดินยังมีอนาคตอยู่ และควรเป็นการพัฒนาที่มีระบบระเบียบชัดเจนมากกว่าที่ผ่านมา

2. การพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน

มีพื้นที่ชายแดนต่างๆ เป็นจุดเชื่อมโยงกับประเทศไทยเพื่อนบ้านที่มีศักยภาพในการลงทุน เป็นพื้นที่เชื่อมต่อด้านการผลิต การบริการ และการค้าผ่านแดนอีกมาก ที่สำคัญ เช่น

2.1 ภาคเหนือ บริเวณจังหวัดเชียงรายจะมีการเชื่อมต่อถนนและรถไฟฟ้าผ่านเมียนมา ลาว ไปสู่จีนตอนใต้

2.2 ภาคตะวันตก บริเวณแม่น้ำโขงต่อ กับ เมียนมาร์ มีโอกาสพัฒนาการเชื่อมต่อให้ดีขึ้น โดยมี แนวโน้มจะมีโครงข่ายถนนแนวตะวันตก-ตะวันออก จากชายแดนไทย-เมียนมาร์ สู่ชายแดนไทย-ลาว ออ กไปเวียดนาม

2.3 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ บริเวณสะพาน ข้ามแม่น้ำโขงที่จังหวัดหนองคายและมุกดาหารมีโอกาส ขยายเส้นทางถนนและรถไฟเชื่อมต่อกันให้สะดวกขึ้น ในระยะยาว

2.4 ภาคใต้ บริเวณ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ต่อ กับชายแดนประเทศไทยและมาเลเซีย มีการพัฒนาความร่วม มือกันทั้งในลักษณะทวิภาคีระหว่างไทย-มาเลเซีย และ สามเหลี่ยมเศรษฐกิจที่ได้กล่าวไว้เบื้องต้นแล้ว ในพื้นที่ นี้มาเลเซียมีความสนใจในการเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคม ขนส่งระหว่างปีนังกับสงขลาหรือปัตตานีของไทย ซึ่งได้มีการเริ่มมาจากการเอกสาร

ในพื้นที่ชายแดนต่างๆ มีโอกาสที่จะพัฒนาและ มีโครงสร้างต่างๆ เกิดขึ้นได้มาก โดยเฉพาะโครงการ ในระยะกลางและระยะยาว ซึ่งการร่วมลงทุนเป็นแนว ทางที่จะได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างมาก

3. การเพิ่มนบทบาทภาคเอกชนในกิจการ ของรัฐวิสาหกิจ

ประเทศไทยได้เริ่มดำเนินการเพิ่มนบทบาทภาค เอกชนในกิจการรัฐวิสาหกิจมา lange หนึ่งแล้ว และได้มี การดำเนินการอย่างจริงจังมากขึ้นช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 (ปี 2535-2539) การให้เอกชนเข้ามามีบท บำบัดมากขึ้น มีวัตถุประสงค์หลักดังนี้

● เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการและการ ดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจให้ดีขึ้น

● เป็นการระดมทุน เพื่อลดภาระการลงทุนของ ภาครัฐ

แนวทางเพิ่มนบทบาทภาคเอกชนนี้มีความจำเป็นมาก ขึ้นในช่วงปลายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 7 และต้นแผน

พัฒนาฯ ฉบับที่ 8 เนื่องจากในตลาดมีการแข่งขันและ การเปิดเสริมมากขึ้น ตลอดจนการค้าโลกที่จะเปิดเสริมใน อีก 5-6 ปีข้างหน้า ดังนั้นการเร่งให้รัฐวิสาหกิจต้อง ปรับตัวเองเพื่อรับการเปิดเสริมและแข่งขันกันยิ่งมีความ จำเป็นมากขึ้น การให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในรูปแบบ ต่างๆ จึงต้องรับดำเนินการ โดยแนวทางการดำเนิน การที่รัฐกำหนดไว้ในช่วงนี้คือการกระจายกิจการออก มาในรูปบริษัทลูกหรือบริษัทร่วมทุน กิจกรรมที่ให้เอก ชนเข้าร่วมดำเนินการก่อนจะเป็นกิจกรรมที่ไม่มีผล กระทบต่อการดำเนินการของรัฐวิสาหกิจหลักโดยตรง ซึ่งมักจะเป็นบริการเสริมที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของ บริการหลัก อย่างไรก็ตาม ในระยะข้างหน้ารัฐวิสาหกิจ หลักของคงต้องแปรสภาพเข้าสู่การดำเนินการงานในเชิง ธุรกิจมากขึ้น มีการปรับวิธีดำเนินการงานให้คล่องตัว ไม่เป็นระบบราชการ มีการขยายหุ้นบางส่วนให้แก่ประ ชาชน พนักงาน และนำหุ้นเข้าตลาดหลักทรัพย์ฯ โดย รัฐวิสาหกิจขั้นต่ำทั้งหมดจะเป็นเป้าหมายสำคัญที่จะต้อง เตรียมตัวเข้าสู่การแข่งขันเชิงธุรกิจ ซึ่งบริษัทลูก บริ ษัทในเครือ หรือบริษัทร่วมทุนของรัฐวิสาหกิจหลักๆ เหล่านี้จะมีผู้สนใจเข้าร่วมลงทุนมากขึ้น ทั้งผู้ลงทุนใน ประเทศกลุ่มเพื่อนบ้านและต่างประเทศจากภูมิภาคอื่นๆ โดยเฉพาะกิจการที่จะเสริมรับกับการขยายตัวของการ พัฒนาประเทศ เช่น ไฟฟ้า พลังงาน การสื่อสารโทร คมนาคม การขนส่ง และสาธารณูปการต่างๆ การปรับ โครงสร้างของรัฐวิสาหกิจต่างๆ รวมทั้งในรูปแบบการ ร่วมลงทุนนี้จะมีโอกาสเกิดขึ้นสูง ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะ ต้องมีการเตรียมพร้อมเพื่อรับกระแสการเปลี่ยนแปลง ด้านนี้

การเตรียมความพร้อมเพื่อสร้างโอกาสการประ นองธุรกิจร่วมทุนในประเทศไทย

แนวทางการพัฒนาโดยสังเขปของภูมิภาคเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้และประเทศไทยที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ซึ่งให้เห็นว่าโอกาสการขยายตัวของการพัฒนาและการ

ลงทุนยังมีอิทธิพลอย่างมาก ดังนั้น ประเด็นที่สำคัญคือ ในแต่ละประเทศจะต้องมีการเตรียมตัวและปรับระบบของตนเองให้สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงและเขื่อนโยงการพัฒนาที่เปิดกว้างมากขึ้น ในการณ์ประเทศไทย นั้น มีหลายประเด็นที่ควรพิจารณาเตรียมการปรับปรุงดังนี้

1. การปรับปรุงกฎระเบียบและข้อบังคับเพื่อให้เกิดความคล่องตัวสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง

โดยให้ความสำคัญกับการปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายและส่งเสริมให้เกิดการลงทุน การดำเนินการขนส่ง (สินค้าและผู้โดยสาร) เข้าออกประเทศ ขั้นตอนและระบบการคัดเลือกผู้เข้าร่วมลงทุน และการกำหนดผลตอบแทนระหว่างรัฐและเอกชน รวมทั้งการกำหนดราคาต้องมีความเป็นสากลและโปร่งใส กฎระเบียบการนำเงินตราต่างประเทศเข้า-ออกต้องมีความชัดเจนและเป็นระบบที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุน นอกจากนั้นต้องมีการปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย และเป็นเครื่องมือในการพัฒนาอีกด้วย

2. การปรับและเตรียมองค์กรให้เข้าสู่ระบบการแข่งขัน

การกำหนดบทบาทของภาครัฐและบทบาทภาคเอกชน รูปแบบการดำเนินงานของการร่วมลงทุน และการดำเนินงานของเอกชน ความมีการกำหนดเป็นกติกาและแผนหลักๆ ที่ชัดเจน รวมทั้งตั้งองค์กรใหม่ๆ เช่น องค์กรกลาง เพื่อกำกับดูแลการแข่งขันให้เกิดความเป็นธรรมทั้งต่อผู้ดำเนินการและผู้บริโภค โดยการปรับองค์กรความมีทั้งการเพิ่มและลดองค์กรที่ไม่จำเป็นด้วย

3. การยกระดับฝีมือแรงงานและการพัฒนาบุคลากร

การเตรียมคนต้องคุ้นเคยกับภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชนให้มีความพร้อมเพื่อเข้าสู่การแข่งขันและการร่วมลงทุน โดยการเตรียมคนต้องมีทั้งระยะสั้นและระยะยาว และให้ความสำคัญกับการเพิ่มประสิทธิภาพของบุคลากร เช่น การฝึกอบรมภาษาอังกฤษ ภาษาที่

สาม การใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีใหม่ๆ เรื่องนี้ หากมองเป็นระบบแล้วจะเกี่ยวข้องไปถึงการปรับโครงสร้างของระบบการศึกษาของประเทศ

4. การจัดระบบบริหารจัดการให้เป็นที่ยอมรับและก่อให้เกิดผลการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้มาลงทุนและร่วมทุน

การปรับระบบบริหารจัดการนั้น เกี่ยวข้องทั้งด้านการเมืองที่ต้องมีระบบให้เกิดความต่อเนื่อง ได้คุณธรรม ความสามารถเข้ามานับบริหารประเทศ และการปรับระบบบริหารภาคราชการให้กระชับ คล่องตัว และทันสมัย เพื่อจูงใจให้คนดีมีความสามารถเข้าสู่ระบบราชการมากขึ้น เมื่อสามารถปรับปรุงระบบการบริหารจัดการประเทศในแนวทางที่ถูกต้องแล้ว จะก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนต่างๆ ด้วย

5. “ทำเมืองไทยให้น่าอยู่ น่ามาเยี่ยมเยือน” เพื่อการพัฒนาประเทศในระยะยาว

การพัฒนาทุกอย่างมุ่งสู่คุณภาพที่ดี ทั้งคุณภาพชีวิต มีสภาพแวดล้อม คนที่มีระเบียบ มีวินัย มีความรู้ และคุณธรรม และการกำหนดเขตพื้นที่เพื่อพัฒนาด้านต่างๆ อย่างชัดเจน เช่น การส่งเสริมการเกษตรในพื้นที่ที่เหมาะสม การกำหนดขอบเขตของอุตสาหกรรมให้สามารถดูแลส่งเสริมได้ง่าย การกำหนดขอบเขตของเมืองที่มีความชัดเจน มีขนาดพอเหมาะสมกับการอยู่อย่างสะดวกสบาย และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดี คำนึงถึงประโยชน์ของผู้ใช้บริการเป็นสำคัญ

บทสรุป

กล่าวโดยสรุป แนวโน้มการร่วมลงทุนในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระยะข้างหน้านั้นมีโอกาสที่ดีอยู่มาก นับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงของกระแสการพัฒนาเศรษฐกิจโลกที่มุ่งเน้นมายังภูมิภาคนี้ โดยเหตุผลที่ภูมิภาคนี้หลายประเทศกำลังพัฒนาอย่างรวดเร็ว มีระบบที่เปิดกว้างเสริมมากขึ้น ผู้คนมีอิสระใน